

Blade skal jo leve af at skrive den Slags Ting, de har ikke andet Stof at leve paa. Men det generer mig ikke. Jeg vil hellere, at Befolkningen skal forstaa, at har jeg en Gang sagt for meget paa Grund af forkerte Meddelelser, er jeg villig til at tage det tilbage igen i Stedet for at blive ved at hævde Ting, som jeg faar at vide er ravsuskende gale. Der er nok til at gøre sligt, og til dem ønsker jeg ikke at høre. Jeg skal da slutte med at sige, at i de to første Sager har jeg Ret, nemlig med Hensyn til Rekrutsagen i Aalborg og med Hensyn til, at Behandlingen i visse Afdelinger i dette Efteraar ikke har været saa god, som den skulde være. I den sidste Sag, den fra København og angaaende den Kaptajn, jeg sigtede for at have dikteret de omtalte Straffe, har jeg haft Uret, og det tager jeg derfor tilbage.

Wiinblad: Jeg vil tillade mig at gøre en Bemærkning til den højtærede Trafikminister. Den højtærede Minister udtalte sig i Mandags, da han omtalte Stationerne paa Nørrebro og Frederiksberg, paa følgende Maade: „Jeg forstaa, at det er kedeligt for Beboerne paa Frederiksberg og Nørrebro at komme af med deres Stationer. Det siger sig selv, at de, der hidtil har haft nær til Stationen, er kede af at skulle gaa en længere Vej for at komme til Stationen, men det har ikke været nogen Hemmelighed for nogen, at dette Tidspunkt vilde komme. Det har de paa-gældende Beboere vidst lige fra den Dag, da Loven om Ordningen af Københavns Banegaardsforhold blev vedtaget, saa det kommer i ingen Henseende overraskende.“ Jeg skal i den Anledning tillade mig at sige, at det sikkert er en Fejltagelse fra den højtærede Ministers Side, naar han tror, at Beboerne har været forberedte paa, at disse Stationer fuldstændig skulde blive nedlagte, og at Persontrafikken over Nørrebro og Frederiksberg skulde ophæves. I Jernbaneloven, som omhandler den Sag, staar der nemlig i § 1 følgende: „De nuværende Frederiksberg og Nørrebro Personstationer samt Nørrebro Godsstation nedlægges, dog at det ikke dermed udelukkes, at Personfærdsel kan føres over Frederiksberg og Nørrebro. Der anlægges en særlig Gods- og Rangerstation ved „Lygten“ med de fornødne Forbindelsesspor.“ Der staar altsaa udtrykkelig i Loven, at der kan finde Persontrafik Sted paa Nørrebro, og jeg tør sige, at Befolkningen paa Nørrebro har ventet, at denne Persontrafik vilde blive ført igennem og

vilde blive fortsat, ogsaa efter at den nuværende gamle Nørrebro-Station blev nedlagt.

At Befolkningen derude havde Grund til at tro, at det var Mening, fremgaar af den Debat, som fandt Sted om Jernbaneloven. Ifølge Folketingstidenden for Samling 1903—04, Spalte 4003, udtalte det ærede Medlem for Viborg Amts 4de Valgkreds (Rasmus Hansen): „Forholdet er det, at Frederiksberg Station bliver liggende, Nørrebros Station gør det ogsaa, den bliver kun flyttet, og selvfølgelig er det Forudsætningen, at den skal bruges til Gods- trafik. Men jeg ser ikke, at der er det mindste i Vejen for, naar Forholdene tillader det, at Administrationen kan lade nogle Persontog gaa paa denne Linie, f. Eks. til Skoven og navnlig om Sommeren om Søndagen“. Og den daværende Trafikminister Hage sagde i samme Møde, Spalte 4013: „Efter min Opfattelse er det paa ingen Maade udelukket, at der kan finde en Persontrafik i begrænset Omfang Sted; og for saa vidt og i saadan Udstrækning, som dette maatte anses for hensigtsmæssigt og fordelagtigt for Statsbanerne, vil denne Trafik ogsaa i Fremtiden kunne vedblive at finde Sted“. Der er altsaa ikke Tale om at nedlægge de to Stationer eller om, at Befolkningen skal komme af med dem. Der er kun Tale om at flytte Nørrebros Station ud til „Lygten“ og saa til Dels fortsætte Trafikken. Der staar nemlig udtrykkelig, at Frederiksberg Station skal bevares, og at Nørrebros Station kan flyttes. Og den daværende Trafikminister sagde, at der kunde finde Persontrafik Sted i en saadan Udstrækning, som det maatte anses for hensigtsmæssigt og fordelagtigt for Statsbanerne. Saa bliver Spørgsmaalet altsaa, hvad der bliver hensigtsmæssigt og fordelagtigt for Statsbanerne. Jeg mener, at det er, at der er saa mange Stationer som muligt, og at disse er saa let tilgængelige som muligt for Befolkningen. De elektriske Sporvogne, der beforder Folk til Charlottenlund og Klampenborg, afgaar med faa Minutters Mellemrum fra alle Punkter i Byen, derimod lader det til, at Statsbanerne lægger alle mulige Hindringer i Vejen for at fremme Persontrafikken. Nu kan man fra ethvert Punkt i Byen komme til Charlottenlund for 20 Øre, men naar man vil med Toget, skal man først til en Jernbanestation, og saa er Prisen endda 25 Øre. Det er altsaa baade billigere og nemmere at tage med den elektriske Sporvogn. Men hvis man nedlægger Stationen